

1. místo

O zakletém jelenu

Anežka Mlejnková, 9. třída ZŠ Blovice

Večer je na sklonku, krásný večer červnový. Od vesnice, nedaleko břehu Bobry ležící, pospíchá děvče přes vřesoviště k nedalekému lesíku. V lese, u širokého dubu, pod nímž vřesu i mechu, jak by schválně nastlal, děvče ustane. Plaše naslouchá na vše strany; neslyší však leč zpěv vznášejícího se nad vřesovištěm skřivánka a štěbetání kosa, který sedě na vrcholu stromu, sám s sebou hovoří bůhví o čem. I sedne děvče do mechu, položí hlavu v dlaň a zamyslí se.

Tu zčistajasna všechen zpěv ustane a děvče zůstane na vřesovišti samo. Rozhlíží se vůkol, uši napíná, jak nejvíc může, ale nic, neslyší ani zpěv skřivánka, ani jí tak dobře známé kosí štěbetání. Usazené v mechu vyčítá samo sobě, jak nemoudře jednalo, že rozběhlo se do lesa za mihotavou zlatou září, která jí ale nepřinesla nic než noc v lese plnou strachu a osamění, neb z lesa se dostat je skoro nemožné za dne, natož za noci. Děvčátko se ze všeho toho strachu, jenž ho tížil, usedavě rozplakalo. A plakalo a plakalo, dokud ho pláč natolik nezmožil, že v mechu tiše usnulo.

Ať si děvčátko zakrývalo oči jak chtělo, zlatá zář vonící jakýmsi kouzelným tajemnem ho stejně bodala do očí, jako čerstvé paprsky ranního slunce, jenž se čerstvě vyklubalo na obloze. Nebylo to však slunce, jehož paprsky bodaly děvčátko do očí, nýbrž velký jelen se zlatou srstí, jež ozařovala celé vřesoviště.

Děvčátko se rozespale posadilo doufajíc, že už je den a ono najde cestu z lesa. Rozespale si promnulo oči a chystajíc se vyrazit na cestu z lesa rázem stanulo tváří v tvář velkému jelenu se zlatou srstí zářící jako slunce. Tuze se děvčátko jelena polekalo, a i když toužilo po tom utéct od podivného zvířete co nejdál, nemohlo se od jeho modrých očí odtrhnout. Jak děvčátko bylo pohlceno krásou jelenových očí, tu sklonil se jelen a vybízel děvčátko, aby na jeho hřbet si vylezlo. Děvčátko stále ještě uchváčeno jelenovou krásou neváhalo a na jelenův hřbet si vylezlo. „Pevně se drž!“ nakázal jelen děvčátku. Děvčátko uposlechlo jelenovy rady, jeho krk pevně objalo a jelen se dal do běhu tak rychlého, že krajina, kterou děvčátko ještě před chvílí vidělo, se měnila takovou rychlostí, že děvče raději zavřelo oči, aby ho z toho mihotání barev nerozbolely.

Jeli a jeli snad už celé hodiny, když tu najednou jelen zastavil, znovu se sklonil a pobídl děvčátko, aby slezlo. Děvčátko udivené tím, co se právě stalo, polekaně se rozhlédlo kolem sebe a zjistilo, že stojí na skále. Stálo jako přikované k zemi a prohlíželo si krásu vesnice, v níž žilo, ozářené čerstvými paprsky ranního slunce, jež se právě prodíralo skrz nadýchaná bělavá oblaka. Zrovna když se děvčátko kochalo krásou přírody, již ozařovalo ranní slunce, zaslechlo za sebou zvuk tak hrozivý, že předčil všechny strašlivé zvuky, jež kdy slyšelo. Otočilo se proto rychle k jelenovi za svými zády. Děvčátko spatřilo jelena, jak jeho srst černá stejně jako kůže pod ní, jeho krásné modré oči dostaly skelnou bílou barvu, jeho nohy se zkracovaly a jeho tělo se zužovalo a prodlužovalo. Než se děvčátko nadálo, plazil se před ním obrovský černý had. I když se hada leklo, nechtělo se dát odstrašit jeho vzhledem, vždyť přece ten velký černý had byl ještě před chvílí krásný zlatý jelen. Had však děsivě syčel a každou chvíli se k děvčátku blížil víc a víc. A když už byl had od děvčátka vzdálený sotva dva kroky, napadlo děvčátko, že jelen se přece proměnil v hada, když se k němu na chvíli postavila zády. Neváhalo tedy a otočilo se k hadu zády, jak nejrychleji jen mohlo. Čekalo a čekalo, když najednou ucítilo palčivou bolest, jako by mu nohou projely ostré bodáky. Otočilo se, pohlédlo dolů na své nohy a spatřilo hada těsně u nich. Svůj pohled zaostřilo na místo, kde ho to bolelo nejvíc, a spatřilo jizvy od hadích zubů.

Ještě kratičkou chvílí se děvčátko snažilo udržet na nohou, silná bolest mu však podlomila kolena a děvčátko omdlelo.

Když se probudilo, pomalu se posadilo a očima, které otevřelo jen velmi ztěžka, se začalo rozhlížet kolem. Zjistilo, že už není v lese na skále, nýbrž že se nachází v nějakém hradu. Pomalu vstalo z postele, rána od hadího kousnutí se mu už zacelila, jako kdyby spalo hodně, hodně dlouho. I rozhodlo se děvčátko, že půjde hrad prozkoumat, neboť vůbec netušilo, kde je a jak se tam dostalo. Vyšlo proto z pokoje, v němž bylo, a zamířilo po dlouhé chodbě bohatě vyzdobené zlatem, stříbrem a drahocennými obrazy. Na konci chodby před sebou děvčátko spatřilo vstup do sálu, a protože všechny dveře kolem byly zamčené, zamířilo do sálu. Děvčátko procházelo hodovní sál a na každém kroku se pozastavovalo nad tím, jak je sál krásně vyzdobený. Na konci hodovního sálu spatřilo děvčátko stůl, u něhož seděla panna celá v černém oděná. Děvčátko udělalo ještě pár krůčků, a když bylo od stolu sotva kousek, pokynula mu panna v černém, aby se posadilo. I učinilo děvčátko tak a usadilo se přímo naproti tajemné ženě. V její tváři vidělo děvčátko, že se velice trápí, a zeptalo se jí tedy, co ji tak sužuje. I stáhla si panna šátek z hlavy a odkryla dlouhé zlaté vlasy. Poté se na židli napřímila a počala vyprávět. Vypověděla děvčátku všechno o svém manželu, jehož zlý čaroděj zaklel kouzlem, jež způsobuje, že v noci je krásným jelenem a ve dne slizkým hadem, o tom jak ji tady zlý čaroděj vězní, aby se už nikdy se svým manželem neshledala a také o tom, že kletbu jejího manžela a celého hradu lze zlomit, pokud by se nějaká odvážná a čistá duše našla, jež by tři přetěžké úkoly splnila. Ani chvíli děvčátko neváhalo a přislíbilo princezně, že kletbu, již zlý čaroděj uvrhl, zlomí. V tu chvíli, co děvčátko slib dalo, hodovní síň potemněla a profičel jí studený vítr. Hukot větru sílil a sílil, až pojednou utichl, a v tu ránu stál před nimi ošklivý malý mužíček, že princezně sahal sotva k pasu. I zachechtal se čaroděj a pak povídá „Tak ty ses rozhodla splnit mé tři úkoly? Takové malé dítě a chce přemoci mě, největšího čaroděje všech dob.“ Děvčátko přikývlo. „Inu dobrá. Tvůj první úkol je přinést této princezně růži stejně zlatou a třpytivou jako její vlasy. Nesmíš však jinde růži najít než v královských zahradách. Máš na to čas od svítání do pravého poledne, ani o minutu déle!“ Pak se už čaroděj jen zachechtal a za svištění větru opět zmizel.

Na večer se děvčátko dobrým jídlem a pitím posilnilo a pak se vrátilo zpět do své komnaty a brzy usnulo neb vědělo, že pokud chce v úkolu uspět, musí hned za svítání vyrazit a zlatou růži v královských zahradách vyhledat.

Hned, jakmile se sluneční paprsky začaly prodírat přes mraky, vyrazilo děvčátko do zahrad a vydalo se zlatou růží najít. I prošlo zahrady sem a tam, pod keříky se podívalo, každý koutek prohledalo, každý trs trávy odhrnulo, ale růži ne a ne najít. Když už se blížilo poledne a děvčátko růži stále nemělo, usadilo se na jednu z laviček a začalo usedavě plakat. Bylo mu princezny a prince tuze líto, ale růži nikde nenašlo. Zrovna když si děvčátko mnulo uplakané oči, přiskočil k němu nějaký skřítek. Ten děvčátku prozradil, že tu dřív pracoval jako zahradník a také že byl normálně veliký, ale když čaroděj prince a princeznu zaklel, všichni služebníci buď zmizeli, nebo se proměnili ve skřítky. Když děvčátku tohle všechno vypověděl, řekl mu, že zlatou růží, jež potřebuje, má a také, že mu pomůže. I souhlasilo děvčátko a skřítek se rozběhl pryč. Čas neúprosně běžel a zrovna když se děvčátko chtělo vydat skřítkem hledat, vrátil se zpět i se zlatou růží a s prosbou, ať jeho i celý zámek od kletby vysvobodí. Děvčátko skřítkovi vysvobození přislíbilo a rozběhlo se do hradu. Doběhlo do hodovní síně právě v momentě, kdy hodiny začaly poledne odbíjet. Když ho čaroděj i s růží spatřil, mohl se pomínout, začal vztekle dupat. A dupal a dupal, až se o kus zmenšil. Druhý úkol už jistě nesplníš!“ zaječel čaroděj vztekle. Pak rozlíceně zadal děvčátku druhý úkol. Na druhý úkol mělo stejně času a stále se smělo pohybovat jen po královských zahradách. Tentokrát ale mělo najít princeznu bílého králíčka. I udělalo večer děvčátko stejně jako před prvním úkolem, brzy usnulo a hned za svítání se do zahrad vydalo králíčka

hledat. Však stejně jako růži nemohlo děvčátko ani králíčka najít. Všude se podívalo, pod každý drn, do každé nory, ale nic. Tedy usadilo se děvčátko na lavičku a stejně jako předešlý den začalo usedavě plakat. A stejně jako předešlý den přiskočil k děvčátku skřítek, který se v hradu o zvířata staral, a stejně jako první skřítek nabídl děvčátku pomoc výměnou za zlomení kletby. A stejně jako předešlý den dorazilo děvčátko do hradu přesně, když hodiny začaly odbíjet. I tentokrát se čaroděj mohl pomínout vzteky, až se nakonec zase o kus zmenšil. Teď už nebyl o moc větší než skřítki, které děvčátko potkalo v zahradách. Pak zadal čaroděj třetí a poslední úkol. Tentokrát mělo děvčátko čas od svítání až do večera a mělo se vydat do lesa najít tam prince v hada zakletého a do zámku ho donést, aniž by ho had kousl.

I učinilo děvčátko jako u předešlých dvou úkolů, brzy usnulo a hned za svítání se vydalo hada hledat. Chodilo po lese, volalo a volalo, a když už dlouho po poledni bylo, konečně hada našlo. Děvčátko začalo k hadovi promlouvat, řeklo mu všechno, a když vidělo, že mu had naslouchá a rozumí, co říká, vzalo ho opatrně do náruče a běželo s ním k hradu. Do hradu doběhlo těsně před tím, než slunce zmizelo za obzorem, a když to čaroděj viděl, začal se vztekat a dupat, až se úplně rozpadl. V tom okamžiku se had v krásného prince proměnil a princeznino černé roucho změnilo se na bílé. Skřítki dostali zpátky svou lidskou podobu a princ s princeznou nabídli děvčátku za to, že je vysvobodilo, že může přivést svou rodinu a žít na hradě s nimi. A pokud nezemřeli, tak tam žijí dodnes.